

Nr 61.

Av herr **Karlsson** i Grängesberg **m. fl.**, om vissa ändringar i lagen om arbetarskydd.

Då arbetarskyddslagen år 1931 var föremål för riksdagens behandling, föreslog den kommunistiska riksdagsgruppen, att ifrågavarande lags tillämpningsområde skulle utsträckas att även omfatta jordbruket och dess binärningar. Det finnes icke några bärande skäl, som motivera, att jordbruket skall vara undantaget från arbetarskyddslagens bestämmelser. Arbetarna inom jordbruket måste tillerkännas samma rätt till skydd för liv och lem som övriga arbetare. Därmed är också klart att även för jordbruket bör i tillämpliga delar gälla vad som stadgas för andra arbetsområden beträffande förebyggande åtgärder mot olycksfall och ohälsa. Särskilda råd och anvisningar böra även utfärdas för jordbruket i detta avseende. Likaså bör, beträffande semester, samma stadgande fastställas för arbetarna inom jordbruket som för andra arbetargrupper.

Beträffande stadgande om semester är vår principiella uppfattning den, att en särskild lagstiftning om arbetarsemester bort komma till stånd. Ett förslag till sådan särskild lagstiftning blev också framlagt år 1920 av den s. k. arbetstidskommittén. Någon dylik lagstiftning kom emellertid aldrig till stånd. Ett av kommunistiska gruppen år 1930 framlagt lagförslag blev då av riksdagen avslaget. Vid fjolårets riksdag infördes dock i arbetarskyddslagen ett stadgande rörande semester. Den då antagna semesterbestämmelsen är emellertid absolut otillfredsställande, särskilt beträffande semestertidens längd.

Det av arbetstidskommittén år 1920 framlagda förslaget innebar, att semesterledigheten skulle fastställas att omfatta åtta dygn. Men kommittén framhöll, att den ansåg en dylik semestertid vara ett *minimum*, och kommittén yttrade vidare, »att åt semestern måste givas en ej allt för ringa varaktighet, om den skall i någon mån motsvara sitt ändamål».

Då en semesterledighet på åtta dygn redan år 1920 ansågs vara ett *minimum*, måste givetvis en dylik semesterledighet under nuvarande förhållanden betecknas såsom absolut otillräcklig. Detta särskilt med hänsyn tagen till den oerhört högt uppdrivna arbetstakt, som rationaliseringen inom alla områden medfört.

Den nuvarande bestämmelsen i arbetarskyddslagen om en semester av endast fyra dagar måste betecknas som fullständigt värdelös. Vi anse, att semesterledigheten måste fastställas till minst 15 dygn, om den skall i någon mån motsvara sitt ändamål. Vi hemställa därför,

att riksdagen måtte besluta vidtaga den ändringen i lagen om arbetarskydd, att sista stycket i paragraf 1 utgår och att lagen alltså skall äga tillämpning även beträffande jordbruket, samt att paragraf 5, punkt m, skall erhålla följande lydelse: Åt arbetare, som från årets början varit anställd hos samma arbetsgivare eller företag, skall å tid mellan den 15 maj och den 16 därpå följande september beredas semesterledighet under minst 15 dagar.

Stockholm den 19 januari 1932.

Verner Karlsson.

Aug. Spångberg.

Oscar Öhman.

Nils Flyg.

K. Kilbom.

Edoff Andersson.

J. P. Dahlén.